

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ JEAN RAMEAU

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ

ΑΚΤΙΚΑ κάθε Σάββατο πρωί, μόλις άνοιγε το κοττάτσι ή Κατερίνα, φώναζε στη μητέρα της:

—Ποιά άπ' όλες θέλεις νά σφάζουμε; καλέ;

Ή μητέρα της, μία άγαθή κ' ήλικιωμένη χωρική, έβραζε τά γουαλιά της, τά διώρθωνε καλά σταή τη μύτη της και πληριάζοντας μουρμούριζε:

—Στάσου νά διαλέξουμε!

—Έρρινε κατόπιν μία ματιά ο' όλες τις κόττες, τίς περιεργαζόταν νά δη ποιά της φαίνονταν πού παχειά κι' έλεγε ύστερα μέ διασταγμό:

—Όλες άνάποδες μου φαίνονται, άνάθεμά τις!... Νά, φέρε μου έδώ τρεις-τέσσερες!... Τις ψάχνουμε, κι' όποια δέν έχει τό αύγό, τή σφάζουμε και τελειώνει ή φασαρία!

Τότε ή Κατερίνα συμμορφωνόταν μέ τήν ύπόδειξη της έμπειρης μητέρας της κι' άκολουθούσε τό σχετικό «ψάζιμο» γιά τό αύγό.

—Ά, όχι αύτή! μουρμούριζε έντωματά ή μητέρα. Αυτή τό χει, κ' έννε μάλιστα κοτάμ αυγό!... Ούτε κι' αύτή τήν κίτρινη!... Ά, μπράβο σου κι' έσένα, κακομοιρούλα μου μαύρη!... Τόχεις κι' έού, θλέπω τό αυγό... Τυχρη ή εσαι, γιατί δέν πίστευα πός θά γενουόσες τόσο ναρίς!...

Μιά-μιά ή κόττες ψαχνόντουσαν και όλες θρισκότουσαν νά έχουν τό αυγό. Σωστή ειλολογία Θεού κι' αύγοβοροχή πλημμύριζε πάντα εκείνο τό κοττάτσι.

—Καιμιά βρυθα χαραιοφάγισσα δέν έχεις, θλέπω! φώναζε αυγνά ό σεβάσιμος εφημέριος του χωριού, άπ' τό άντικρύνο τό πρεσβύτεριο.

«Χαραιοφάγισσες» έννοούσε τίς κόττες που δέν γενουόσαν! Κ' ή μητέρα της Κατερίνας μέ κ' ή ίδια ή Κατερίνα, λαμποκοπούσαν τότε από χαρά γιά τόν έπαινο τού αιδεσιμωτάτου εφημερίου...

—Πιάσε μου ένα κοκκόρι, Κατερίνα μου! ξεφώνιζε επίτελους ή μητέρα της, άπελπισμένη άπ' τίς κόττες. «Άν, εκείνον τόν δαιμονισμένο τόν Ζουάθος» θέλω νά μου πιάσής!...

Μά πού νά θρηθ ή δμως παρών ό Ζουάθος, κατά τήν κρίσιμη εκείνη στιγμή!...

«Ζουάθος» λεγόταν ένα παμπόγνηρο μαύρο κοκκόρακι, μέ άλλόκοτα, λειρί, κόκκινο κι' άνασχητό στό κεφάλι του σαν φέσι Ζουάθου, πού δέν δίνει γιά τίποτε δέκαρά!

Ήταν πραγματικά διαβολομένο, αυτό τό κοκκόρακι. Φιλόνεικο, όλο φωνή και φασαρία, και μέ δυό σπιτοτόκια μάτια, άεικίλητα και τοαχπίνικα. Ποτέ δέν παρουσιάζονταν τό Σάββατο στό κοττάτσι. Νόμιζες, πός μωριόζταν άπό πριν τό διάλεγμα του καταλλήλου γιά σφάξιμο πούλιου κι' εξαφανίζονταν άπ' τήν Παρρακευή τό θράδι.

Πού «κούρνιαζε» τή νύκτα; Ήσφαλώς σ' κανένα κοντινό δένδρο, γιά νά παρακολουθή κιόλας-κρυμμένο μέσα στά φυλλάκια—τήν τραγοδία τίς ασανής τών φτερωτών συναδέλφων του άπ' τό μαχαίρι της «νοικοκυράς»!

Πόσες φορές δέν είχε προσπαθήσει ή Κατερίνα νά τόν πιάσει! Μέ τή χούφτα της γεμάτη από λαντασιότο καλαμπούκι και μέ τή μελιστάλαχτη φωνή της, ποσκαλούσε κοντά της τόν Ζουάθο—όλη γέλιο και καλοσ'ήνη—ήθην νιά νά τόν τσίση. Μά τό άπεριόραπτο κοκκόρακι, δέν δολωνόταν άπ' τά προσποιήτια αύτά καλοσιπούατα! Κάθεφως τό θοασού του μάτι στά μάτια της Κατερίνας και θλέποντας σ' αύτά τόν κρουθό θυμό της και τό πείσμα της, άδιανοούσε όλοτέλα γιά τίς ναδιάνικες προσ'λήσεις της. Τόθεαε πασειθύς στό πόδινα κι' έξαφηνόζταν νιά κάμπουσε άδρε!... Και τότε μονάνα γυρίζε στην σ'ήλη, όταν θ'αθόλεπε τά φτερά κανενός άπ' τά άθ'ελιανα του ν' άνεμίζονταν στον άερα καθώς τό ποδοθε ή Κατερίνα!

Παρόμοια δοκατόνεια μέτρα προσωπικής του άσφαλείας, λάβαινε ό Ζουάθος κι' όταν έρχόταν «μουσαφίρης» στό σπίτι της κυράς του.

—Χι, περιποίησι θά θέλη κι' αύτός! θά μουρμούριζε μέσα του τό κοκκόρακι. «Άς τό θάλω λοιπόν στό πόδινα, γιά νά μή χωσή τό θράδι τά δόντια του σέ καυμιά ψητή φτερούνα μου! Κάποια ήμέρα επίτελους, ό Ζουάθος έξιφασε μία εξαφική τρομάρα: Κάποιος άλλόκοτος έννος ένοιωσε στο σπίτι, πού φορούσε πολύχρωμα ρούχα.

—Μπα! ξεφώνισε ή μητέρα χαρομένη. «Ό Ζάν εινε, καλέ!

—Ό Ζάν! ξεφώνισε έκαλλι από χαρά κ' ή Κατερίνα. Κι' έ-

τρεψε νά άγκαλιάσει ντροπαλή—και κόκκινη σαν παπαρούνα—τό Ζάν, τόν άρραβωνιστικό της.

Δεκαράκι δέν έδωσε γι' αυτές τίς διαχυτικότητες, τό τρομαγμένο κοκκόρακι. Τι τόν ένδιέφεραν αύτόν, τά φιλιά της Κατερίνας πρός τό Ζάν;

Ό φτωχός μας Ζουάθος ένδιαφερόταν μονάχα γιά τά σαγόνια του Ζάν, τά όποια εβρισκε τρομερά, πελώρια, σωστές μυλόπετρες, ικανές νά καταστρογθίσουν όλο τό φτερωτό βασίλειο της οίκομένης. Και τί δρεϊί πού θά είχε αύτός ό Ζάν, πεινασμένος άπ' τό δρόμο και τήν όδοιορία καθώς ήταν!

Στρατιώτης στό σώμα τών Άλπινιστών ό Ζάν, είχε πάρει τρεις ήμέρες άδεια, γιά νά δη τή γλυκειά του άρραβωνιστική. Μεγάλη λοιπόν ή χαρά—άλλά κ' ή δρεϊί—τού Ζάν. Μεγάλη ή χαρά της Κατερίνας.

—Άλλά τρομερή ή θλίψη κ' ή άνησυχία του Ζουάθου!

—Άφαντο έγινε τό φτωχό κοκκόρακι, όχι μονάχα άπ' τό κοττάτσι αλλά κι' άπ' τήν αυλή! Πρώτη ήμέρα: Άλλοιμονό σας, άδρες κόττες! Δεύτερη ήμέρα: Δυστυχία σας, μαθρες και παρθαλόγραμες κόττες! Ό Ζάν ήταν σωστή «κατασθώρα» στά πουλερικά κ' ή αυλή ήταν γεμάτη από φτερά μαθημένων φτερωτών διπόδων!

Τέλος, κατά τήν τρίτη ήμέρα τό άπόγευμα, ό κακονυχτισμένος και ταιπιωρημένος κοκκόρακος, άποφάσισε νά κάνει τήν εμφάνισι του στην αυλή. Κάθε κίνδυνος σφαξιάματός του, θά είχε πιά περάσει.

—Μπα! ξεφώνισε ό άλπινιστής μέ τήν πολύχρωμη στολή. Τι ιδιότροπο πεινάρι είν' αύτό!... Και πός έχει άνοιχτό τό λειρί του, σαν φέσι!

—ΈΤδες τί ύμορφος και τοαχπίνης πού εινε; ρώτησε καμαρώνοντας, ή Κατερίνα.

—Στοιχηματίω ένα κρασάκι, πός δέν θά μπορέσει νά τόν πιάσει, παρ' όλο πού εσαι και άλπινιστής! πετάχτηκε τότε κ' είπε ό γείτονας κηπουρός.

—Τόχερες τό κρασί σου! ξεφώνισε ό στρατιώτης, παίρνοντας φέρα.

Και θγάζοντας τό χιτώνιο του ρίχτηκε έναντίον τού κατατρομαγμένου πεινάριου.

Τό κυνηγητό κράτησε άρκετή ώρα. Ό λαχανισμένος Ζουάθος είχε θάλει όλα τά δυνατά του κι' έλη τήν πανουργία του, γιά νά ξεφύγη—μέ σοφούς έλιγμούς—άπ' τήν καταδίξι του τρομερού διάκτου του. Άλλά κ' ό Ζάν είχε λαχανιάσει και φυσσομανούσε πίο κόκκινος άκόμη άπ' τό λειρί του Ζουάθου.

—Φτάνει πιά! του φώναζε ή Κατερίνα, μέ στοργικό ένδιαφέρον.

«Ό Ζάν δέν άκουγε. Ήταν ξεθεωμένος και κόντευε πιά νά πιάσει τόν έπίσης ξεθεωμένο κοκκόρακο.

—Άεφανα, κι' έννύ τά δάχτυλά του σφιγγόντουσαν μέ μανία στην ούρα του Ζουάθου, κείνος ό δυστυχισμένος νόμισε πός είδε τό χάρο μέ τά μάτια του. Σοφίστηκε όμως ένα στρατηγικα έσχύτης άπελπισίας και...γοργός...άφησε «κάτι» στό χέρι του διάκτου του!

—Ού νά μου χαθής, θρωμάριο! ξεφώνισε ό Ζάν, ακουρίζοντας τήν άπρόοπτη έκείνη άκαθαρσία.

—Όλοι έβασκαν νά γέλια. Κ' ή Κατερίνα άκόμη! Ό Ζάν τήν κύτταξε αύστηρα, ντροπισαμένος άπ' τό πάθημά του. Και θάζοντας τό ζωστήρα του και τό χιτώνιο του, έφυγε άμέσως γιά τό σύνταγμα του, δίχως νά τήν άποχαίρηται μέ τή συνθησμένη τρωφερότητα του και δίχως καν νά κερήσει τό κρασί πού έχασε, στον ξεκαρδισμένο κηπουρό!

Θά τό πιστέψετε;... Κι' όμως, ποτέ πιά δέν ήρθε γράμμα στην Κατερίνα, άπ' τόν άγαπημένο της! Ούτε όσο ήταν στό στρατό, κι' ούτε άπ' τό χωριό του, έπειτα από δυό μήνες πού άπολύθηκε...

Ή Κατερίνα, ή καυμένη, έκλαψε πικρά. Αίτια της ρήξεως αύτης, ήταν ό άχρείτος εκείνος κοκκόρακος μέ τίς στρατηγικότητες «θρωμές» του! Και τόσο πείσμα τήν έπιασε, τόσο άνατάχτη, ώστε ό Ζουάθος επίτελους πιάστηκε σ' ένα δίχτυ—στημένο επίτηδες μπρός στό κοττάτσι—κι' έγινε κοκκινιστός μέ σάλτα τό μεσημέρι της ίδιας ήμέρας!

Μόνο πού ή Κατερίνα—άπόρητη και θλιμμένη διαρκώς—δέν μπόρεσε ούτε μεζέ νά πάρη άπ' τίς σάρκες του κακεροζίκου πούλιου...

